

Ey Ağaç

– FikretY.Çavdar · 31 Aralık 2011

EY AĞAÇ

Bir tohumdun tanışırken toprakla
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç
Sarılmıştın gübren olan yaprakla
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Filizlendin büyüyerek dallandın
Çiçek açtın meyve verdin ballandın
Kışın ayaz gecelerde dillendin
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Yeşillendin kimi zaman bağlarda
Orman oldun erişilmez dağlarda
Başlangıçtan beri bütün çağlarda
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Doğa idi eğiten de bilgen de
Zehri süzdün yaprak denen bölgede
Serinledik uzanarak gölgende
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Kimi türün boy vermedi diretti
Kimi kışın yeşilini arattı
Ama hepsi bize nefes üretti
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Varlığınla canlıları doyurdun
Bedeninde onlara yer ayırdın
İnsanları biraz fazla kayırdın
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Kökün korur tabiatın selinden
Faydalandık yaprağından dalından
İlaç yaptık çiçeğinden gülünden

İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Sen ağlarken kestik seni gülerek
Türlü türlü eşya yaptık bölerek
Bin bir işte yararlandık bilerek
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Kimi türün yaşar bazen on asır
Başın hep dik olmamışsın hiç esir
Bir sayılsa faydan belki bin küsur
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Sonsuza dek hizmet sanki kararın
Duyan yoktur en ufak bir zararın
Anlatılmaz insanlığa yararın
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Yaratırken ne yaptıysa yaradan
Derman aldın gövdendeki yaradan
Budandıkça yenilendin sıradan
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Erken açtın mevsimlere kanarak
Nimet sundun insanı dost sanarak
En sonunda odun oldun yanarak
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç

Ağaç sensin şu yaşamın ciğeri
Tatlı sudur tartışmasız diğeri
Yılmaz yaz da anlaşılсын değeri
İnsanlığa hayat verdin ey ağaç